

i Loven, netop knytter Regimentet og Fæstningsanlægene sammen. Ja, siger det ærede Medlem, men saa skal der oprettes mere Feltartilleri efter denne Lov, og dette er jo rigtigt nok; men Lovforslaget her gaar jo netop ud paa at faa det ændret. Det ærede Medlem anfører her overfor en Række Betæneligheder, idet han fremhæver, at vi da ikke vil have et Artilleri, der i Forhold til den øvrige Militærstyrke svarer til, hvad man under den nu forløbne store Krig har anset for rigtigt. Deri kan det ærede Medlem sikkert have Ret. Vi vil hverken ved den nuværende Ordning eller ved nogen Ordning, der kan tænkes gennemført, kunne faa et Artilleri, der tilfredsstiller de Fordringer, der maa tilfredsstilles, hvis man skal tænke sig at føre Krig i en lignende Stil, som Tilfældet har været i de sidste Aar mellem de krigsførende Magter. Men vi, der mener, at Danmark overhovedet ikke magter en saadan Krigsførelse, kan naturligvis ikke have nogen Betænkelighed derved. Og jeg kan tilføje, at med Hensyn til den fremtidige Ordning giver jeg det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) ganske Ret i den Betragtning, at der foregribes intet ved det, her sker. Forudsætningen for dette Lovforslags Gennemførelse er efter min Mening netop den, at intet Parti ved det, der her foregaar, binder sig med Hensyn til den fremtidige Ordning.

Det ærede Medlem taler om de Betingelser i militær Retning, der kunde blive stillet for, at Danmark kunde træde ind som Medlem af Folkenes Forbund, men jeg tror ikke, vi behøver at vende tilbage til vor tidligere Diskussion om dette Spørgsmaal; jeg skal blot nævne, at Danmark er opfordret til at indtræde i Folkenes Forbund, og formodentlig vil man i Løbet af nogle Uger her have vedtaget det Forslag, ved hvilket Danmark træder ind i Folkenes Forbund. Men der vil ikke komme til at foreligge nogen som helst militære Betingelser for denne Indtræden. Det, der her tales om, findes kun i nogle Medlemmers Forestillinger og har ikke Tilknytningspunkter, hverken i de gældende Regler for Folkenes Forbund eller i de faktiske Forhold.

Jeg skal hermed anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme.

Parkov: Den højtærede Forsvarsminister fik den Opfattelse af mine Udtalelser før, at jeg skulde beklage mig over, at Desarmeringen ikke blev saa fuldstændig,

som den maatte være, dersom man virkelig skulde opfylde den Bestemmelse, der staar i § 1. Nej, det er ikke Tilfældet. Men jeg gør opmærksom paa, og det gør jeg med Rette, at hvis man overhovedet skal opfylde dette Lovforslags Bestemmelser i § 1, skal der foretages en Desarmering, og skal denne udføres, vil den kræve de Udgifter, jeg tidligere har nævnt. Det er disse Udgifter, der i Forbindelse med, hvad der i øvrigt har været nævnt i denne Sag, har virket afskrækkende for os og formentlig ogsaa burde kunne virke afskrækkende for andre. Men det er ikke Forholdet. Den højtærede Minister vil ikke desarmere. Han vil tage Skytset fra det Underlag, paa hvilket det i Øjeblikket befinder sig, og transportere det til Hovedstaden, forsaavidt der kan findes Plads i Magasinerne til det. Og han vil i øvrigt anbringe Skytset i Nærheden af de Værker eller paa andre Steder ude i Landbefæstningen, hvor det nu findes. Dette er ikke nogen Desarmering, Ministeren vil — det er navnlig det, jeg lagde Vægt paa — og maa, naar han vil undgaa Udgifter, lade Ammunitionen blive derude. Jeg er ganske overbevist om, at der ikke vil findes nævneværdig Plads andre Steder for den Ammunition, der er ude paa Landbefæstningen. Og man kan dog ikke komme bort fra, at Faren selvfølgelig vokser i ganske betydelig Grad, naar man samler Ammunitionen paa enkelte Steder, fremfor naar den, saaledes som ogsaa det radikale Parti i sin Tid i Forsvarskommissionen selv mente, den skulde lægges i smaa, lette Bygninger, adskilte fra hverandre. Her vil den for største Delen blive opbevaret i Betonbygninger, der yder saa stor en Modstand, at en Eksplosion, hvis en saadan overhovedet indtræder, vil blive af en ganske overvældende katastrofal Karakter.

Den højtærede Minister siger, at det gør jo for saa vidt ikke noget, at vi ophæver Fæstningsartilleriregimentet, vi beholder jo alle Regimentets Befalingsmænd. Ja, dette smager lidt af det samme: man desarmerer Landbefæstningen, men man lader den ligge med største Delen af dens Skyts og med hele dens Ammunitionsmængde — selv om man samler Ammunitionen hist og her —, og man ophæver Regimentet, men beholder Befalingsmændene. Ikke, at jeg er utilfreds med, at man beholder Befalingsmændene; man maa ikke udlægge det paa den Maade, at min Opfattelse her skulde være af en lignende Art som den, der tillagdes mig med Hen-